Eigur þessar eru virtar á 7500 kr., og er þar í gjöf frá kaupmanni D. A. Johnsen í Kaupmannahöfn, 400 kr., og ekkju Þórunni Sigurðardóttur, 200 kr. **29** 18. febr.

Auk þessa á skólinn það, sem óinnkomið er af söluverði fyrir «Lestrarbók handa alþýðu 1874», eptir skýrslu, sem útgefandinn gefur þar um stiptsyfirvöldunum.

Um skóla þennan eru samkvæmt gjafabrjefinu settar þær undirstöðuákvarðanir, sem segir í eptirfylgjandi greinum.

2. grein.

Skóli þessi á fyrst og fremst að vera barnaskóli fyrir Garðaprestakall á Álptanesi, og þar næst, eptir því sem efni og kringumstæður leyfa, almennur menntunarskóli, er gefi mönnum kost á að afla sjer þeirrar þekkingar, sem álítast má nauðsynleg hverjum alþýðumanni, er á að geta kallast vel að sjer.

3. grein.

Arðinum af eignum skólans og öðrum tekjum, er til skólans kunna að renna, skal fyrst og fremst verja til að viðhalda skólahúsinu og endurbœta það, og svo til að kaupa nauðsynleg áhöld, til að ljetta kennslukostnað, og í aðrar þarfir skólans. Jafnan skal nokkurt fje vera í sjóði. Fje skólans skal ávaxta eptir sömu reglum og ómyndugra fje.

4. grein.

Skólinn, eigur hans og tekjur skulu vera undir stjórn þriggja manna nefndar, sem stiptsyfirvöldin skipa. Nefndarmenn skipta sjálfir störfum með sjer; en að öðru leyti er engin ráðstöfun eða borgun af fje skólans gild, nema meiri hluti nefndarinnar hafi samþykkt hana.

Við lok hvers skólaárs skal skólanefndin senda stiptsyfirvöldunum skýrslu um skólann og um fjárhag hans.

5. grein.

Stiptsyfirvöld Íslands hafa yfirumsjón yfir skólanum, og setja eptir tillögum skólanefndarinnar reglugjörð fyrir skólann um allt fyrirkomulag hans og stjórn; þau gæta þess, að efnum hans sje rjettilega varið, og samkvæmt tilgangi gjafar þeirrar, sem stofnun hans er byggð á.

Stiptsyfirvöldin yfir Íslandi, Reykjavík, 18. febrúar 1878.

Bergur Thorberg *P. Pjetursson.*

— *Brjef* landshöfðingja *til amtmannsins yfir suður- og vesturumdœminu um* galla á stranduppboði. — **30** 6. marz

Eptir að jeg með þóknanlegu brjefi herra amtmannsins 12. f. m. hefi meðtekið skýrslu þá, er heimtuð var af sýslumanninum í Skaptafellssýslu um uppboð það á hinu strandaða frakkneska fiskiskipi Ernest & Maria, er hann hjelt 6. apríl f. á., læt jeg þess fyrst getið, að jeg geymi að skera úr, hvort sýslumaðurinn eigi að bera ábyrgð fyrir tollinum af áfengum drykkjum þeim, er seldir voru á tjeðu uppboðsþingi, þangað til lagður verður úrskurður á tollreikning hans um árið 1877, og tjái því næst herra amtmanninum þjónustusamlega það, sem nú skal greina, til þóknanlegrar leiðbeiningar og birtingar fyrir Árna sýslumanni Gíslasyni.

Jeg get eigi látið mjer líka það, að sýslumaðurinn hefir vanrœkt að gjöra alvarlega tilraun til að búa svo um, að landssjóðurinn fengi aðflutningsgjald það, er honum bar af áfengum drykkjum, er bjargað var við áminnzt strand, þar sem hann bauð þá eigi fyrst til sölu með þeim skildaga, að kaupandi skyldi skyldur að greiða hinn

30 6. marz. lögboðna toll; hefði þá sú orðið raunin á, að enginn vildi kaupa vörur þessar með áminnztum skildaga, hefði verið tilefni fyrir sýslumanninn til að selja þær annaðhvort toll-lausar, eða gegn því, að goldið væri nokkuð af tollinum, eða þá að gjöra ráðstöfun til að vörurnar yrðu fluttar þangað, sem óhætt væri um, að kaupendurnir gætu náð þeim, og þar sem því hefði mátt búazt við, að þær seldust fyrir það verð, er nokkurn veginn samsvaraði virði þeirra. — Þá get jeg og eigi látið mjer líka, að sýslumaðurinn hefir sett í uppboðsskilmálana, að eigi yrði þegið minna yfirboð en 1 kr.; því að bæði er það, að í 18. gr. laganna um skipströnd 14. jan. 1876 er lögreglustjóra boðið að hafa uppboðsskilmálana svo, að þeir fœli engan frá kaupi, og í annan stað er það skylda hans, að gjöra allt, sem í hans valdi stendur, til þess, að stranduppboðið eigi að eins sýnist vera reglulegt uppboð, heldur verði það í raun og veru, eða að það verði regluleg sala, til þess eða þeirra, er mest vilja bjóða í vörur þær, er boðnar eru upp. En uppboðsbókin ber með sjer, að af 152 uppboðsnúmerum hafa 134 númer af björguðum munum verið seld fyrir 1 kr. hvert og að eptir því hefir ekkert yfirboð verið gjört í þau, að 12 númer hafa verið seld fyrir 2 kr. hvert, og að ein 6 númer hafa komizt yfir 2 kr.; enn fremur sjest það á uppboðsgjörðinni, að að fráskildum 3 númerum, á 1 kr. hvert, hafa öll uppboðsnúmerin verið keypt af 2 mönnum, — og virðist auðsætt á því, að kaupendurnir hafa haft samtök um, að koma eigi með yfirboð, án þess að sjeð verði, að sýslumaðurinn, sem segist sjálfur í skýrslu sinni frá 12. nóvbr. f. á. hafa fengið áværing um það, hafi reynt neitt til að leiða þeim, sem á uppboðinu voru, fyrir sjónir, að slíkt kæmi í bága við tilgang uppboðsins, og stefndi auk þess að því að hafa af þeim, sem hlut áttu í strandmununum (útgjörðarmönnum, ábyrgðarmönnum), en það er einkanlega skylda sýslumannsins að sjá um þeirra gagn, þegar þeir eru eigi sjálfir viðstaddir og enginn fyrir þeirra hönd. — Það verður og eigi kölluð góð *conduite* hjá sýslumanninum, þegar hann, sem segir í skýrslu hans, heyrði við uppboðið, að presturinn á Kálfafelli hefði talið hlutaðeigendum trú um, að hann gæti tekið hina seldu muni, yrðu þeir eigi hirtir af fjörunni innan sólarhrings frá uppboðinu, og hótað að gjöra það, að hann skyldi þá eigi grennslast eptir, hvort svo hafi verið, og þá leiða prestinum fyrir sjónir, að slíkt háttalag væri ólöglegt og ósœmilegt, eða að hann skyldi þó eigi að minnsta kosti láta þennan kvitt verða sjer að tilefni til þess, að frœða alla, sem við uppboðið voru, um rjett þeirra á að hirða munina, sem þeir keyptu, af fjörunni.

31 6. marz. — *Brjef* landshöfðingjans *til bœjarstjórnarinnar í Reykjavík um* bœjarsjóðsreikninga. — Eptir að jeg hefi yfirfarið reikning þann um tekjur og gjöld bœjarsjóðs Reykjavíkur árið 1876 með endurskoðunarathugasemdum og úrskurðum á þeim, er mjer var sendur frá bœjarfógetanum 4. þ. m., endursendist tjeður reikningur hjer með ásamt 581 fylgiskjali til geymslu í skjalasafni bœjarstjórnarinnar.

Með því að reikningurinn ber það með sjer, að það 2000 kr. lán, er jeg í brjefi 20. okt. 1875 samkvæmt 19. gr. í tilskipun 20. apríl 1872 lagði samþykki á, að bœjarstjórnin mætti taka til þess að kaupa fyrir það gatnaljósker, hefir verið tekið á reikningsárinu, en að áminnztum 2000 kr. hefir samt eigi verið varið til þess að útvega gatnaljósker, heldur að minnsta kosti að nokkru leyti hafðar til að standa straum af öðrum kostnaði í bœjarþarfir, vil jeg leiða athygli hinnar heiðruðu bœjarstjórnar að því, að eins og eptir 19. grein tilvitnaðrar tilskipunar þarf samþykkis landshöfðingja til þess að taka lán þau, er þar rœðir um, eins mun einnig þurfa samþykkis hans til þess, að verja láninu til annars en þess, er samþykkið hefir verið veitt til.